
Krásky

...

Doslova probodávala Izzie pohledem. Do zítřka se tahle historka roznese po celé škole. Mira se tak styděla, že už si ani nechtěla žádné šaty vyzkoušet.

„Maureen,“ pronesla paní Ingramová, „to se mi snad...“

„Jak jsi strávila zbytek léta, Vivian?“ přerušila ji Miřina matka, přešla celé faux pas a navázala na předchozí rozhovor. „Jsem tak ráda, že náš dobročinný spolek zase začne pracovat. Mám tolik nových plánů!“

„Slyšela jsem, že se Bill chce vážně zaměřit na ten projekt revitalizace pobřeží,“ poznamenala paní Ingramová a dočasně na perly zapomněla. „Holden se nemůže dočkat, až to spustí a...“

Dveře kabinky před Mirou se otevřely a z nich vyšla Savannah, přidržovala si lem dlouhých šatů. Díky blond vlasům a opálené pleti jí šaty v krémové a hnědé barvě neuvěřitelně slušely. „Ahoj, holky,“ pozdravila přítivě, přestože po Izzie střelila nepřátelským pohledem. „Vydaly jste na nákupy? Miro, proč jsi mi neřekla, že si chceš vyrazit s Izzie?“

Miře zahořely tváře. „Bylo to na poslední chvíli. Máma chtěla, abych Izzie pomohla vybrat šaty na tu party.“

„Tvoje první značkové šaty!“ zvolala Savannah téměř výsměšně. „Taková událost!“

Izzie se upjatě usmála. „Jdu si tyhle zkusit.“

„Užij si to!“ dodala Savannah a Izzie se zavřela v kabince. Savannah obrátila oči v sloup. „Doufám, že ví, že si při zkoušení musí nechat spodní prádlo. Jinak ty šaty budou muset spálit, jestli si je nekoupí.“ Mira sevřela vybrané oděvy v náručí. Savannah dovedla občas být až krutá. Kamarádka jí vzala za loket. „Odpouštím ti, že ses na mě vykašlala, když tu stejně jsi. Tak mi řekni, milá módní poradkyně: co tomu říkáš? Nejsou tyhle šaty bož-

ské? Až mě v nich uvidí Brayden, padne.“ Mira si všimla, že v kabině čeká několikero dalších šatů všech barev a stylů, až je Savannah oblékne na své štíhlé tělo.

Dívka se zatočila před zrcadlem. „Vanno, jsou nádherné,“ vydechla Mira.

Savannah obdivovala vlastní odraz v zrcadle. „V tom případě je rozhodnuto. Vezmu si je. A ty ostatní taky, možná si některé vyberu na své šestnácté narozeniny.“

„Myslela jsem, že na oslavu už šaty máš,“ podotkla Mira. Ve skutečnosti si jich Savannah k této příležitosti pořídila hned několik.

„Ještě jsem si nevybrala.“ Znovu se zatočila. „Možná zvítězí tyhle, a kdyby ne, co na tom? U mě v šatně se jim bude líbit. Nemůžu přece tátovu kreditku nechat zahálet.“

I Miře rodiče dopřáli téměř všechno, po čem zatoužila, ale nikdy toho nezneužívala. Vyzkoušela si několikero šatů a rozhodla se pro jedny z šedého šifonu, v nichž si připadala jako filmová hvězda. Mohla by si je vzít zítra na večírek.

„Tak jak jsme na tom, dámy?“ přistoupila k nim Miřina matka a paní Ingramová. „Napadlo nás, že bychom mohly společně povečeřet, než vyrazíme domů.“

Savannah se chytila za neviditelné břicho. „Já si nic nedám, potřebuju se zítra večer nacpat do těch šatů.“

„Určitě budou mít salát,“ opáčila paní Ingramová. „Co kdyby ses převlékla, ať můžeme vyrazit?“

„Kde je Isabelle?“ zeptala se Miřina matka. „Je tak tichá, že jsem na ni úplně zapomněla.“

„Já ne,“ pošeptala Miře Savannah.

„Nevšimla jsem si, že by odcházela,“ podotkla Mira a zastyděla se, že si na sestřenicí ani nevzpomněla. Pohroužila se do zkoušení šatů a nezašla se za ní ani podívat.

„Isabelle?“ zavolala Miřina matka.

Dveře na konci řady se otevřely a z nich vyšla Izzie v tmavě modrých šatech, které předtím obdivovala na stojanu. Byly z hedvábí a bez ramínek a dokonale jí sedly, sukně splývala v kaskádách vrstev až na zem. Mira zůstala zírat. Kdo by to čekal, že má Izzie tak dokonalou postavu? Vypadala nádherně.

„Isabelle, vypadáš úchvatně,“ žasla Miřina matka. „Že jí to ohromně sluší?“

Paní Ingramová a Savannah mlčely, ale Savannah z Izzie nedokázala spustit oči.

„Tyhle si musíš zítra vzít,“ řekla Mira bez přemýšlení, což jí od Savannah vyneslo nevráživý pohled.

Izzie se podívala do zrcadla. „Myslíš?“ Mira si všimla, jak se jí nepatrně zvedly koutky v úsměvu. „Jsou ve slevě, za sto padesát dolarů. Není to moc?“ zeptala se Miřiny matky, jako by šlo o něco nehorázného. „Mají malou skvrnku od rtěnky, takže je možná ještě zlevní.“

„Mají skvrnku?“ zopakovala Savannah. „Tak ať ti přinesou jiné!“

„Je to výprodej, žádné další nemáme,“ ozvala se za nimi Catherine. Savannah měla sto chutí ušklíbnout se. „A slevy obvykle nedáváme.“

„Jsem si jistá, že bychom se s vedoucí prodejny na nějaké slevě mohly domluvit, jestli jsou tyhle šaty poslední, vidíte, Catherine?“ pronesla Miřina matka pomalu. Slevy, to pro ni bylo něco docela nového. „Vážně ti sluší, Izzie, ale na tuhle sezónu budeš potřebovat víc než jedny šaty. Opravdu nechceš i ty od Tadashiho Shojiho?“

Izzie se ohlédla na své spolužačky. „Nepotřebuju šaty za tisíc dolarů. Tyhle se mi líbí, a kdybych potřebovala další, určitě se najdou nějaké pod dvě stovky. Připadá mi šílené utratit za jediné šaty víc.“

„To je velmi rozumné, Isabelle,“ souhlasila Miřina matka, jako by šlo o dosud neprobádaný koncept. Pyšně si neter prohlížela.

„Vidím, že tu máš skvělou lovkyni slev, Maureen,“ poznamenala paní Ingramová.

Miřina matka přikývla. „Tak se, děvčata, převlékněte, sejdeme se u pokladny.“

Miře zahořely tváře. Šaty, které si vybrala, stály přes tisíc dolarů. Savannahiny úlovky dohromady asi třikrát tolik. Ta poznámka byla rozhodně určena jim. Pohlédla na Savannah. Kdyby se dalo vraždit pohledem, padla by Izzie mrtvá k zemi.

Izzie mlčela, ale než se za ní zavřely dveře kabinky, na rtech se jí objevil nepatrný úsměv. A všimla si toho i Savannah.

Mira odhadovala kamarádčinu reakci. Savannah nemohla vystát, když ji někdo setřel – zvláště na veřejnosti. „Vanno, já jsem...“

„Vykašli se na to. Za tohle ty nemůžeš.“ Savannah ji vzala kolem ramen a odvedla zpátky ke kabinkám. „Tohle je její dílo. Ta běhna z ulice,“ zašep-tala, „potřebuje lekci.“

IZZIE MĚLA POCIT, že se na ni ze zrcadla dívá někdo jiný. Jak by tou dívkou v dra-hých pohádkových šatech mohla být ona?

Skutečná Isabelle Scottová nevlastní žádné šaty za osm set dolarů, zlev-něné na sto dvacet pět kvůli skvrně od rtěnky. Moc se jí líbily, nechápala, proč si teta myslí, že si je vezme jen jednou (vzít si stejné šaty dvakrát za sezónu byl v Emerald Cove zřejmě neodpustitelný prohřešek).

Proč by měla tak nádherné šaty po jednom nošení odložit? Líbily se jí tak, že kdyby to šlo, vzala by si je snad i na spaní. Nikdy si nemyslela, že by jí šaty mohly slušet – a rozhodně nikdy nenosila boty na podpatku –, ale teď musela uznat, že teta měla pravdu: ve správném a kvalitním oblečení se člověk cítí jinak. Narovnal se, vrátila se jí sebedůvěra. V Emerald Cove to bylo úplně jiné než v Harborside, ale možná sem v šatech, ve kterých si při-padala jako Popelka na bále, konečně zapadne.

Nezapomínala však, jak to s Popelkou dopadlo, jakmile odbila půlnoc. Izzie v těch šatech sice vypadala, jako by se v Emerald Cove narodila, v du-chu se však kroutila jako preclík. Jeden den měla pocit, že to tu začíná zvlá-dat, druhý den by se nejraději rozběhla zpátky do Harborside. Přinejmenším jednou denně si pokládala stále stejnou otázku: *Co tady dělám?*

Teta jí na začátku týdne nechala na posteli hromadu katalogů se vzkazem: *Rádi bychom, aby ses ve svém pokoji cítila dobře. Vyber si, co by se ti líbilo, a zakroužkuj to.* Nikdy předtím pokoj nezařizovala. Nábytek u babičky byl po její matce a nejlepší roky už měl dávno za sebou. Jenže jakmile se na za-řizování pokoje začala těšit, přihlásily se výčitky, zvláště při pohledu na ceny v katalogu. Sedmdesát dolarů za stojan lampičky? Pět stovek za malý ko-bereček? Nedokázala něco podobného zakroužkovat. Jak by mohla po tetě a strýci chtít, aby za ni utráceli tolik peněz, když už pro ni už tolik udělali? Za jediný týden dostala notebook, nový telefon, příkrývku a polštář a plnou šatnu oblečení. Tolik za ošacení neutratila za celý život.

Teta ale byla mazaná. Všimla si v katalogu založené stránky s fotkou pokoje zařízeného černými a bílými doplňky s kvítky, který si Izzie tajně zamilovala, a o týden později vše doručili. Izzie teď měla novou postel s knihovnou, psací stůl, černobílou kvítkovanou příkrývku, závěsy a černý kobereček s bílými puntíky. *Příští čtvrtek ti sem přijdou vymalovat tak, jak to bylo v tom katalogu*, stálo ve vzkazu na posteli. Všechno to připomínalo krásný sen. Přesto měla Izzie smíšené pocity a moc se jí stýskalo po babičce. I po matce. Pohled na novou postel jí připomněl tu starou. Odlupovala se z ní barva a maminka jí říkávala, že je to tím, že postel vyrobili ze dřeva z potopené pirátské lodi. Izzie celé roky věřila, že by uvnitř jednou mohla najít poklad.

„Isabelle?“ Teta zaklepala na dveře, ačkoli byly pootevřené. Na sobě měla úchvatné šaty z krémového hedvábí a špičaté lodičky na vysokém podpatku. Vlasy si vyčesala do drdolu a dokonale se nalíčila. V rukou držela dvě malé sametové krabičky. „Smím dál?“

„Samozřejmě,“ odpověděla Izzie.

„Jak se ti líbí tvůj pokoj?“ zeptala se teta nedočkavě.

„Strašně moc,“ přiznala Izzie a znovu se rozhlédla kolem. „Opravdu za to děkuju.“

„Nemusíš mi děkovat, moje milá. Tenhle pokoj, to jsi ty.“ Maureen ji přelétla uznalým pohledem. „Stejně jako ty šaty. Jsem ráda, že sis je vybrala. Navíc byly za neuvěřitelně rozumnou cenu a v čistírně si s tou skvrnkou poradili jako nic. Vůbec bych nepoznala, že na nich nějaká byla.“ Dotkla se látky.

Izzie dojímal, jak se teta snaží. „V našem obchodě s použitým oblečením by byla malá skvrnka jako talisman pro štěstí.“

Teta se rozzářila. „Znáš to tam? Náš dobročinný spolek se spojil s majiteli, pomáháme shánět prostředky pro jejich komunitní centrum. V podstatě tam nemají žádné umělecké kroužky, tak se to pokoušíme změnit. Celá ta budova se rozpadá. Pořádali tam taneční s hudbou z magnetofonu, dovedeš si to představit?“ Zavrtěla hlavou, až se jí rozkývaly diamantové náušnice. „Příští měsíc chceme uspořádat módní přehlídku matky–dcery a vybrat nějaké peníze na pořádnou zvukovou aparaturu a umělecké kroužky. Taky jsem doufala, že bychom tam mohly zařídit kroužek aranžování květin, dát k sobě správné květy, to je rozhodně umění,“ vykládala. Izzie se kousla do rtu.

„To by možná bylo vyhazování peněz,“ podotkla opatrně. „Zato taková gymnastika by byla skvělá. Už dlouho jsme ji tam chtěli, ale nebyly peníze na nákup vybavení.“ Myšlenka, že by komunitní centrum prodělalo podobnou proměnu jako její pokoj, ji nadchla. „Umělecké kroužky by byly prima. Možná by taky neuškodil kroužek nástěnných maleb, aby pak lidi nečmárali po každé ohradě. Kazeták mi k tancování nevadí, ale komunitní centrum by potřebovalo víc lektorů. Kdyby otevřeli kroužek hip-hopu, víš, kolik dětí by se přihlásilo?“

Teta trochu pobledla, nepřítomně si pohrávala s řetízkovým náramkem. „Já... nevěděla jsem, že to je to tvoje komunitní centrum.“

„Je tam jediné. A není to vyloženě ruina,“ dodala Izzie. „Neuškodila by mu trocha vylepšení, ale aspoň je pořád otevřené. Stát se ho pokouší zavřít kvůli nedostatku prostředků. Ale kdyby neexistovalo, tak bych se nenaučila plavat.“ Najednou ji něco napadlo. „Jestli se chystáš vybírat pro centrum nějaké peníze, ráda bych pomohla. Kdybys chtěla.“

Teta ještě pořád vypadala otřeseně, ale zmohla se na úsměv. „To by bylo hezké. Málem jsem zapoměla, proč jsem za tebou přišla. Něco pro tebe mám.“ Pohládila krabičky, které si položila do klína. „Říkala jsem si, že by to k těm šatům chtělo nějaké doplňky, a tenhle náramek a náhrdelník Swarovski by mohly být to pravé. Taky jsem ti koupila náušnice.“ Zamračila se. „Máš propíchnuté uši?“ Izzie si zvedla vlasy a odhalila dvě dírky v lalůčku a třetí o kus výš. „Aha. Koupila jsem jen jeden pár, ale...“ Vzala mezi prsty Izzieiny vlnité vlasy a odhrnula jí je z obličeje. „Bude to stačit. Co bys řekla, kdybych ti vyčesala vlasy?“

O půl hodiny později si Izzie připadala jako jehelníček. Když jí teta upravila vlasy a nalíčila ji, vůbec se v zrcadle nepoznala. Znovu zadoufala. *Dnes to bude jiné*, pomyslela si. Kdyby už všichni nevěděli, že je osiřelá neteř Billa Monroea, nikdy by nepoznali, že sem nepatří.

Teta se postavila za ni a spokojeně se usmála. „Myslím, že jsi připravená na první party v Emerald Cove.“